

COUR DE JUSTICE

BENELUX

GERECHTSHOF

~

A 2006/5/12

ARREST
van 29 april 2008

Inzake

PET CENTER BVBA

tegen

Willem SCHOUTEN

Procestaal : Nederlands

ARRET
du 29 avril 2008

En cause

PET CENTER SPRL

contre

Willem SCHOUTEN

Langue de la procédure : le néerlandais

GRIFFIE
REGENTSCHAPSSTRAAT 39
1000 BRUSSEL
TEL. 02.519.38.61
FAX 02.513.42.06
curia@benelux.be

GREFFE
39, RUE DE LA RÉGENCE
1000 BRUXELLES
TÉL. 02.519.38.61
FAX 02.513.42.06
curia@benelux.be

Het Benelux-Gerechtshof heeft in de zaak A 2006/5 het volgende arrest gewezen.

1. Overeenkomstig artikel 6 van het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof (verder te noemen: het Verdrag) heeft het Hof van Cassatie van België, in een arrest van 10 november 2006 gewezen in de zaak van Pet Center bvba tegen Willem Schouten, een vraag van uitleg van de Bijlage van de Benelux-Overeenkomst van 26 november 1973 houdende eenvormige wet betreffende de dwangsom (verder te noemen: Eenvormige Benelux-wet Dwangsom) gesteld.

Ten aanzien van de feiten

2. Uit het arrest blijken de navolgende feiten:

- Pet Center werd bij arrest van 14 december 2004 van het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot: *“aflevering aan [Schouten] van de originele stamboomdocumenten van de bij [Pet Center] op 26 juli 2000 aangekochte American Staffordshire Terrier (...) voorzien van de vereiste geldige Hongaarse exportstempel met vermelding Exportpedigree en dit binnen de acht dagen na betekening van dit arrest, onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 euro per dag vertraging.”*
- Pet Center werd ook veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding van 1.000 euro en van de gedingkosten.
- De uitvoering van dit arrest verliep niet geheel probleemloos, maar op 23 mei 2005 heeft Pet Center de bedoelde documenten afgeleverd aan Schouten.
- Schouten had ondertussen het arrest reeds laten betekenen op 29 december 2004, wat tot gevolg had dat van 7 januari 2005 tot 23 mei 2005 een dwangsom van 250 euro per dag werd verbeurd.
- Pet Center heeft daarop een vordering op grond van artikel 1385^{quinquies} Gerechtelijk Wetboek ingeleid bij de dwangsomrechter.
- Pet Center heeft aangevoerd dat zij tot 23 mei 2005 in de materiële onmogelijkheid verkeerde aan de hoofdveroordeling te voldoen, voornamelijk omdat de over te maken documenten niet in haar bezit waren, maar dat zij die moest opvragen in Hongarije; zij was dus geheel afhankelijk van de mate waarin de Hongaarse autoriteiten hun medewerking ter zake verleenden.

- De dwangsomrechter heeft bij arrest van 25 oktober 2005 de vordering van Pet Center afgewezen.
- Pet Center heeft tegen die afwijzing cassatieberoep ingesteld en in een middel schending aangevoerd van artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek.
- Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld dat uitlegging van artikel 4 Eenvormige Benelux-wet Dwangsom noodzakelijk is om uitspraak te kunnen doen. Bij arrest van 10 november 2006 heeft het de zaak aangehouden totdat het Benelux-Gerechtshof uitspraak zal hebben gedaan over de volgende vraag: *“Moet artikel 4, 1, van de Eenvormige Beneluxwet betreffende de dwangsom aldus worden uitgelegd dat in het geval de onmogelijkheid die de veroordeelde aanvoert, het gevolg is van een eigen gebrek aan zorgvuldigheid begaan vóór de veroordeling, de rechter hieruit het gevolg kan trekken dat er geen onmogelijkheid bestaat aan de hoofdveroordeling te voldoen?”*

Ten aanzien van het verloop van het geding

3. Het Hof heeft, overeenkomstig artikel 6, lid 5, van het Verdrag, een voor conform getekend afschrift van het arrest van het Hof van Cassatie van België gezonden aan de partijen en aan de Ministers van Justitie van België, Nederland en Luxemburg.

De partijen hebben de gelegenheid gekregen schriftelijke opmerkingen te maken over de aan het Hof gestelde vraag.

Voor Schouten heeft mr. Huguette Geinger, advocaat bij het Hof van Cassatie, op 31 januari 2007 een memorie ingediend.

Voor Pet Center heeft mr. Bruno Maes, advocaat bij het Hof van Cassatie, op 30 maart 2007 een memorie van antwoord ingediend.

Advocaat-generaal J.F. Leclercq heeft op 13 april 2007 schriftelijk conclusie genomen, waarop de partijen geen nadere reactie hebben ingediend.

Ten aanzien van het recht

4. Artikel 4, lid 1, Eenvormige Benelux-wet Dwangsom bepaalt: *“De rechter die een dwangsom heeft opgelegd, kan op vordering van de veroordeelde de dwangsom opheffen, de looptijd ervan opschorten gedurende de door hem te bepalen termijn of de dwangsom verminderen in geval van blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen.”*

5. Met de gestelde vraag wenst het Hof van Cassatie in wezen te vernemen of artikel 4, lid 1, Eenvormige Benelux-wet Dwangsom aldus moet worden uitgelegd dat in geval de onmogelijkheid die de veroordeelde aanvoert het gevolg is van een eigen gebrek aan zorgvuldigheid begaan vóór de veroordeling, de rechter de in die bepaling bedoelde maatregelen mag weigeren.

6. Wanneer de veroordeelde de veroordeling die aanleiding heeft gegeven tot het opleggen van een dwangsom, onmogelijk kan uitvoeren, kan de dwangsomrechter de opgelegde dwangsommaatregel herzien. Hij heeft daarbij een onaantastbare beoordelingsvrijheid, zowel wat die onmogelijkheid als wat de voorwaarden van de dwangsom betreft.

7. Vooropgesteld moet worden dat van “onmogelijkheid” als bedoeld in genoemde bepaling sprake is indien zich een situatie voordoet waarin de dwangsom als dwangmiddel – dit wil zeggen als geldelijke prikkel om nakoming van de veroordeling zoveel mogelijk te verzekeren – naar de woorden van de Gemeenschappelijke Memorie van Toelichting op artikel 4 “zijn zin verliest”, en dat dit laatste in een geval als het onderhavige, waarin niet tijdig aan de hoofdveroordeling is voldaan, de onmogelijkheid moet worden aangenomen indien het onredelijk zou zijn meer inspanning en zorgvuldigheid te vergen dan de veroordeelde heeft betracht. De rechter dient dus te onderzoeken of de veroordeelde sinds zijn veroordeling redelijkerwijze al het mogelijke heeft gedaan om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

8. Uitgangspunt moet daarom zijn dat het daarbij in de eerste plaats gaat om de inspanningen en zorgvuldigheid die de veroordeelde sedert de uitspraak aan de dag heeft gelegd. De onmogelijkheid om de hoofdveroordeling uit te voeren moet dan ook in beginsel beoordeeld worden aan de hand van feiten en omstandigheden die zich hebben voorgedaan na de hoofdveroordeling. De rechter mag evenwel, indien de gestelde onmogelijkheid een gevolg is van door de veroordeelde voor de veroordeling gemaakte fouten, hiermede, zij het slechts in bijzondere omstandigheden, rekening houden bij de beantwoording van de vraag of en in hoeverre hij van de hem in artikel 4, lid 1, verleende discretionaire bevoegdheid gebruik zal maken.

Daarbij valt met name te denken aan gedragingen van de veroordeelde die hij, in het zicht van de mogelijke veroordeling, welbewust heeft verricht om de naleving daarvan te bemoeilijken of te beletten.

9. De door het Hof van Cassatie gestelde vraag van uitleg dient derhalve te worden beantwoord als hierna volgt.

Ten aanzien van de kosten

10. Het Hof moet, volgens artikel 13 van het Verdrag, de kosten vaststellen welke op de behandeling voor het Hof zijn gevallen, welke kosten omvatten de honoraria van de raadslieden van partijen voor zover zulks in overeenstemming is met de wetgeving van het land waar het bodemgeschil aanhangig is.

11. Krachtens de Belgische wetgeving zijn de honoraria van de raadslieden niet begrepen in de kosten die aan de in het ongelijk gestelde partij in rekening worden gebracht.

12. Op de behandeling voor het Hof zijn geen kosten gevallen.

Verklaring voor recht

13. Artikel 4, lid 1, Eenvormige Benelux-wet Dwangsom dient aldus te worden uitgelegd dat in het geval de onmogelijkheid die de veroordeelde aanvoert het gevolg is van een eigen gebrek aan zorgvuldigheid, daterend van voor de veroordeling, de rechter op grond hiervan slechts onder bijzondere omstandigheden de in die bepaling bedoelde maatregelen mag weigeren.

Aldus gewezen door J. Jentgen, president, E. Forrier, D.H. Beukenhorst, A.M.J. van Buchem-Spapens en L. Mousel, rechters, E.J. Numann, R. Boes, J. de Codt en E. Gérard, plaatsvervangende rechters,

en uitgesproken ter openbare terechtzitting te Brussel op 29 april 2008 door de heer E. Forrier, voornoemd, in aanwezigheid van de heren J.F. Leclercq, advocaat-generaal, en C. Dejonge, hoofd van de griffie.